

Nr 71.

Av herr **Bürg**, om förlängt anstånd med ordnandet av vissa i 31 § lagen om fattigvården omförmälda anstalter.

Enligt den nu gällande lydelsen av 90 § i fattigvårdslagen må med fullständigt ordnande av anstalt, som omförmäles i lagens 31 § (ålderdomshem, försörjningshem, vårdhem), anstå intill den 1 januari 1931, dock att Kungl. Maj:t, där särskilda omständigheter därtill föranleda, må medgiva fattigvårdssamhälle uppskov utöver nämnda tid med ordnande av dylik anstalt intill den 1 januari 1934.

Enligt fattigvårdslagens 32 § skall i fråga om anordningarna vid ålderdomshem bl. a. gälla, att sinnessjuka och sinnesslöa understödstagare, för vilka plats ej kan beredas på sinnessjuk- eller sinnesslöananstalt och vilka därför måst intagas å ålderdomshemmet, *skola förvaras i särskilda rum eller avdelningar*, såvida ej i särskilda fall annat finnes kunna ske utan men för den sjuke eller övriga understödstagare. Man torde emellertid kunna utgå ifrån, att det i regel anses vara till men för de åldringar, för vilka ålderdomshemmen egentligen äro avsedda, att bo tillsammans med sinnessjuka och sinnesslöa. Med hänsyn till den stora bristen på hospitalsplatser, som är rådande och som synbarligen till mycket ringa del kan hinna att bli avhjälp till 1930 års utgång, skulla alltså ikraftträdandet av fattigvårdslagens 31 § vid nämnda tidpunkt, i enlighet med vad nu är stadgat, få till följd, att kommunerna finge vidkännas betydande kostnader för anordnande av särskilda rum och avdelningar för alla sådana å fattigvårdsanstalterna befintliga sinnessjuka och sinnesslöa, vilka enligt stadgandet i 32 § icke finge bo tillsammans med övriga understödstagare. Antalet sinnessjuka och sinnesslöa, för vilkas omhändertagande vid ålderdomshemmen dylika särskilda åtgärder bleve erforderliga, torde emellertid bli avsevärt mindre, därest ikraftträdandet av 31 § bleve uppskjutet ytterligare tre år. Vid 1933 års utgång skola nämligen, enligt avtalen mellan Kungl. Maj:t och Kronan, å ena sidan, samt Stockholm och Göteborg, å andra sidan, alla i dessa städer hemmahörande sinnessjuka (undantagandes vissa grupper, såsom kriminalpatienter m. fl.), vilka nu vårdas å statens hospital, vara överflyttade till städernas egna sinnessjukhus. Då vidare i statsverkspropositionen förebådas framläggandet under innevarande riksdag av en proposition angående vidtagandet av "mera planmässiga åtgärder för fyllande av den starka bristen på platser å de statliga sinnessjukanstalterna" men det givetvis kommer att åtgå åtskilliga år för realiserandet

av den plan, som därvid kommer att framläggas, kan man räkna med att *ett avsevärt större antal* av de felande hospitalsplatserna skall kunna vara anskaffat till den 1 januari 1934 än vad som är möjligt till ingången av 1931. Ett uppskov med ikraftträdandet av fattigvårdslagens 31 § i ovan berört avseende ytterligare 3 år skulle sålunda för kommunerna spara betydande utgifter för provisoriska anordningar för vård av sinnessjuka, vilka anordningar skulle bli obehövliga redan efter några få år, då ett stort antal nya hospitalsplatser kommit till stånd. Ett ytterligare uppskov med ikraftträdandet av 31 § i fattigvårdslagen evad gäller anordnandet av sådana särskilda rum eller avdelningar för sinnessjuka som omförmälas i § 32 av samma lag synes sålunda vara väl motiverat.

Under hänvisning till vad som sålunda blivit anfört får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i 90 § i lagen den 14 juni 1918 om fattigvården, att med fullständigt ordnande av anstalt, som omförmäles i 31 § av samma lag, må evad gäller vård av sinnessjuka anstå intill den 1 januari 1934.

Stockholm den 18 januari 1928.

A. J. Bärq.